λην φορὰν νὰ μοῦ γλυκαίνεσαι καὶ νὰ ἀνοηταίνῃς ἐδῶ μέσα!

Τὸν ἔσπρωξεν ἔξω τοῦ δωματίου καὶ ἔκλεισε μὲ ὁρμὴν τὴν θύραν. Ὅτε ἔμεινε μόνη, ὕψωσε σπασμωδικῶς τὰς χεῖρας καὶ ἀνέκραξεν:

— Οὔφ! ὁ κουτός! Τὸν ἔσωσα, καὶ πιστεύω ὅτι μοῦ εἶναι εὐγνώμων. Κακομοίρα Φωτεινή! Σύ, ἄσχημη, ἐλεεινὴ ψυχή, ν' ἀγαπήσῃς εἰς τὴν ἡλικίαν σου αὐτὸ τὸ ξανθὸν ἀνόητον παιδάριον!

Καὶ γεμίσασα ἓν ποτήριον μὲ κονιὰκ τὸ ἐκένωσε διὰ μιᾶς.

Δυστυχὴς Φωτεινή!

Τὸ ἀπόγευμα ἐκείνης τῆς ἡμέρας ὁ Ροδόλφος συνήντησεν εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου τὸν Ἕλληνα ποιητήν. Οἱ δύο ὁμοῦ διευθύνθησαν πρὸς τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος, ὅπου ἐκάθισαν ἐνώπιον μιᾶς τῶν πολλῶν ἐκεῖ τραπεζῶν ἔμπροσθεν ἑνὸς καφενείου καὶ ἐπῆραν καφέν. Ὁ ὑπολογαγὸς Μιλτιάδης Καράπουλος διήρχετο ἐκεῖθεν, ὑπερήφανος καὶ ἀγριωπός, κατὰ τὸ σύνηθες, στρίβων τὸν ἀρειμάνιον μύστακα καὶ περιστρέφων τοὺς γαλανοὺς κατακτητικοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς ἀναζήτησιν γυναικείου θύματος. Ἐστάθη καὶ ἀντήλλαξεν ὀλίγας λέξεις μὲ τὸν ποιητήν, ὁ δὲ ποιητὴς τὸν παρουσίασεν εἰς τὸν Ροδόλφον.

— Δὲν εἶναι ἀδελφή του, ἠρώτησεν ἔπειτα ὁ Ροδόλφος, ἡ νόστιμη ἐκείνη νέα, εἰς τὴν ὁποίαν δίδει μαθήματα ἡ κυρία Νατσελχοῦβερ;

— Τίνος ἀδελφή; Τοῦ Καραπούλου! Δὲν ἤκουσα ποτὲ περὶ ἀδελφῆς του. Τὸν εἶχα πάντοτε ὅτι ἐγεννήθη ὀρφανὸς πατρὸς καὶ μητρός. Κανεὶς δὲν γνωρίζει ποῦ κατοικεῖ, ἂν καὶ αὐτὸς εἶναι πανταχοῦ παρών. Ἀδύνατον νὰ τὸν πάρῃ κανεὶς εἰς τὸ σοβαρόν. Καὶ ὅμως μὲ ὅλας του τὰς blagues, εἶναι καλὸς στρατιωτικός.

Ἕπεται συνέχεια *Κατὰ τὸ Ἀγγλικὸν ὑπὸ Δ. Β.*

Ο ΦΙΛΟΣ ΜΟΥ

Ἡμέραν τινὰ ὁ περὶ τὴν φιλολογίαν ἀσχολούμενος κύριος Α. συναντᾷ τὸν φίλον μου καὶ μετὰ τὸν συνήθη χαιρετισμὸν τῷ λέγει:

«Αἴ, τί λὲς διὰ τὸ χθεσινὸ ποίημα τοῦ φίλου μας; Τὸ ἐδιάβασες;

— Ἐκ τῶν πρώτων.

— Καὶ πῶς σου ἐφάνη;

— Ἐμένα;... Ἐσένα, πῶς σοῦ ἐφάνη;

— Θὰ σοῦ εἰπῶ. Λέγε μου σὺ πρῶτα.

— Ἐμὲ μοῦ ὑπερήρεσε... εἶνε λαμπρὰ ἐπιτυχία τοῦ ποιητοῦ μας... ἕνα ἀριστουργηματάκι... καθεαυτό!

— Ὄχι δά, εἶπεν ὁ κύριος Α., βλέπω δὲν συμφωνοῦμεν. Ἐγὼ ἔχω ὅλως ἀντίθετον ἰδέαν.

— Γιατί; Δὲν σοῦ ἤρεσε;

— Βέβαια. Ποίημα ἦταν ἐκεῖνο;

— Ναί... Δὲν λέγω κ' ἐγὼ ὅτι ἦταν ἔξοχον. Κάτι τοῦ λείπει. Δὲν ἔχει ἔτσι... ῥέοντας στίχους...

— Ἴσα, ἴσα. Αὐτὸ εἶνε τὸ μόνον προτέρημά του. Ἔχει στιχουργίαν ἄμεμπτον, ἀλλὰ λείπουν αἱ ἰδέαι, ἡ ποίησις ἀκόμη...

— Αὐτὸ ἤθελα νὰ 'πῶ κ' ἐγώ. Καμμιὰ ἰδέα τῆς προκοπῆς.

— Εἶσαι ὀλίγον αὐστηρός. Ἔχει μιὰ καλούτσικη.

— Ναί, ναί· μία καλή. Ἀλλὰ τί τὰ θέλεις...

— Κ' ἐκείνη κλεμμένη.

— Μάλιστα· κλεμμένη ἤθελα νὰ 'πῶ κ' ἐγώ.

— Καὶ ἂν ἐξαιρέσῃς τὴν κλεμμένη...

— Τέλος πάντων, μοῦ φαίνεται, δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ μας ἀπασχολῇ τώρα ἓν ἔργον, τὸ ὁποῖον... φυσικά...

— Ἀπέτυχε. Τῷ ὄντι, εἶνε ἀποτυχία τοῦ φίλου μας.

— Βέβαια· δὲν ἀξίζει τὸν κόπον.

— Κοινόν, ἄκομψον, σφιγμένο, μὲ καμμίαν ποίησιν ἐπάνω του, κατώτερον πάσης κρίσεως...

— Σωστά, σωστά. Μηδαμινόν!» προσέθηκεν ὁ φίλος μου θέτων τέρμα εἰς τὴν περὶ τοῦ ῥηθέντος ποιήματος ὁμιλίαν των.

ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ Α. ΟΙΚΟΝΟΜΑΚΗΣ

Η ΟΙΚΙΑ ΕΝ Ηι ΕΓΡΑΦΗ

Ο "ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝ,,

Ἡ μικρὰ ἀγροτικὴ οἰκία, ἐν ᾗ ἔγραψεν ὁ Σολωμὸς τὸν ἀθάνατόν του Ὕμνον καὶ τῆς ὁποίας πιστὸν φωτογραφικὸν ἀποτύπωμα δημοσιεύει σήμερον ἡ Ἑστία, κεῖται εἰς θέσιν Ψηλώματα τῆς νήσου Ζακύνθου, ἐπὶ μαγευτικωτάτου λοφίσκου, δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας ἀπέχοντος τῆς πόλεως. Ὁ λόφος οὗτος, εἰς τὸ κέντρον τοῦ ὁποίου ἐκτίσθη ἡ οἰκία, εἶνε ὅλος σχεδὸν κεκαλυμμένος ἐξ ἐλαιοδένδρων καὶ συνέχεται μεσημβρινῶς πρὸς τὸν εὐρὺν ἀμαξιτὸν δρόμον τοῦ Ψηλώματος. Πρὸς τὸ δυτικὸν αὐτοῦ μέρος ἀρκετὰ ὑψηλὸς καὶ σχεδὸν ἀπότομος, ἔχει ὑπὸ τοὺς πόδας του τὸ ἐκτεταμένον καὶ κατάφυτον λεκανοπέδιον τῆς νήσου καὶ κύκλῳ εἰς μεμακρυσμένην ἀπόστασιν τὴν πρασινόφαιον βουνοσειρὰν μὲ τὰ λευκάζοντα χωρία ἀρκτικῶς καὶ μακρὰν τὴν παραλίαν Τσιλιβῆ καὶ τὸ χιονοσκεπὲς ὄρος τῆς γειτονος Κεφαλληνίας Αἶνον.

Ὁ ἀνερχόμενος τὴν ποιητικωτάτην ταύτην λεωφόρον, — συνήθη περίπατον ἐν Ζακύνθῳ, — ἧς τὰ γραφικὰ καὶ λοφώδη πλευρὰ εἶνε κατάμεστα ἐλαιοδένδρων, χλόης, ἀνθέων, κήπων καὶ ναΐσκων, θέλει διακρίνει ἐξ ἑνὸς σημείου, ὀλίγον πρὶν ἀρχίσῃ ἡ παρὰ τὸν Ἅγιον Νικόλαον κατωφέρεια τῆς ὁδοῦ, λευκάζοντας ἐν τῷ μέσῳ πορτοκαλεῶν καὶ ἐλαιοδένδρων τοὺς τοίχους τοῦ ἱεροῦ οἴκου, ἐν ᾧ συνελήφθη καὶ ἐγράφη τὸ ἄσμα τῶν ἀσμάτων τῆς ἐποχῆς μας, ὡς ἀπεκάλεσε τὸν Ὕμνον εἰς τὴν Ἐλευθερίαν ἕτερος ἀθλητὴς τῆς νεωτέρας ποιήσεως, ὁ συμπολίτης μας Γεώργιος Τερτσέτης. Ἡ οἰκία αὕτη, καθ' ἃς ἔχω πληροφορίας, ἀνῆκε παλαιόθεν εἰς Ἄγγλον τινὰ εὐπατρίδην, ὅστις ἀναχωρῶν ἐκ